

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2017. június

(Himnusz
a Szentháromságról)

Hárman a fenség trónusán
ülnek az égi lakomán;
(mert a magányost a magány
nem vigasztalja igazán).

Míg örök szelleme szemét
magára szegzi az Atya,
fényének tükörére kép
vetődik: egy új-önmaga.

S amint a kép megszületett,
az Egy nincs többé egyedül:
a Születetlen és Szülött
egymásnak társasan örül.

S a Szentlélek ez az öröm,
mely összeköt Atyát s Fiút;
s a Három együvé ömöl,
egy fő-fő Jóba összefut.

S annak ki sohse született,
illőn, és aki született,
s a Léleknak, oltárra-tett
szívvel zengjünk dicséretet!

John Peckham

Horváth Zsolt

ócsai baptista lelkipásztor

írta

Hallottam Jézusról vagy ismerem is őt?

„KérjeteK, és adatik nekteK, keresseteK, és találtok, zörgesseteK, és megnyittatik nekteK. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?” (Mt 7,7-11.)

Az imádságról szeretnék néhány gondolatot elmondani. Arról a hitgyakorlatról, amely minden vallásos ember hétköznapijához hozzátartozik. Bármely vallás követőjét is nézzük, azt látjuk, hogy medítál, mantrázik, betanult szöveget ismételi, megszólít valakit. Teszi ezt azért, hogy a szellemvilággal így vagy úgy kapcsolatba kerüljön, és mondjunk ki: hasznot reméljen ettől.

A keresztyén hívő ember gyakorlata is sok hasonlóságot mutat.

Imádságainkban, azaz Istennel történő beszélgetéseinkben hálát adunk, dicsőítjük Istent, megfogalmazzuk kéréseinket. Ez utóbbira maga Jézus Krisztus is biztat bennünket az említett igeszakaszban.

Ameddig másnak mondjuk el ezeket az ígéket, addig könnyen egyetértünk a tartalmával. Mikor viszont nekünk kell kérni, keresni, zörgetni, és nem érkezik egyből válasz, vagy nem az, amit szeretnénk, akkor könnyen elégedetlenkedésbe és értetlenségbe fordul át a várakozásunk. Meg is fogalmazzuk talán, hogy „Miért nem hallgat meg Isten?” Sőt „egyáltalán van Isten, akit megszólítottunk?” Mert sokan vagyunk úgy, hogy az imádság értelmét akkor látjuk, ha meg is kapjuk amit kérünk. De tényleg ez jelezné az imameghallgatásainkat? Vizsgáljuk meg, hogy mit mondanak az ígék!

Először is garantált, hogy meghallgatnak! Hiszen egyértelmű a kijelentés, aki kér, az kap is! A kereső találni fog. A zörgetőnek pedig megnyittatik!

Másodszor biztosak lehetünk abban, hogy azt fogjuk kapni, amire valóban szükségünk van. Erre garancia az, hogy aki ad, az jobban ismer bennünket, mint mi önmagunkat.

Ha az előző ténymegállapításokat elfogadjuk alapelveként, akkor miért van mégis annyi elégedetlen keresztyén? Azért, mert vannak, akik rosszul értelmezett szerénységből, vagy büszkeségből nem kérnek: „Vegye észre Isten!”

Ők valahogy úgy vannak, ahogyan Nagy László költőnk megfogalmazta egyik versében: „*nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgyis, ha nem kérem.*” Miért szégyen a kérés? Többek között azért, mert kiderül, hogy hiányban van a kérő. Mezítelen, segítségre szoruló. Meg kell alázkodni Isten előtt. A büszkeség, a „nem kell a segítség” mögött viszont az a sátáni lelkület húzódik: „vagyok én olyan, mint Isten! Nincs szükségem rá! Megállok én önmagamban!”

Így az első lépés kéréseink megfogalmazásában, hogy tudatában kell lennünk, igenis segítségre van szükségünk, és Isten az, aki tud segíteni! Ahogyan egy egészséges családban az apa figyeli gyermekeit, ismeri szükségleteiket és kész a legjobbat megadni a számukra, hogyne tetté meg ezt az az Isten, aki a legrágábbat adta váltságul életünkért, Jézus Krisztust, aki meghalt a keresztfán bűneink miatt.

Azután probléma a kéréseinkkel az is, hogy nem jól kérünk! Nem tudjuk, hogy mit kérünk, vagy állhatatlanok vagyunk, vagy bűnös természetünk gyarodására kérünk. Isten pedig nem fogja megadni azt, ami nem a javunkra van hanem a vesztünkre. Jézus módosított hasonlatát használva, vajon az az apa, akinek a fia mérges skorpiót kér, nem ismerve annak veszélyét, oda adná fiának ezzel fia életét veszélyeztetve? Nem óvná őt? Dehogynem. Még inkább igaz ez Istenre! Végül vagyunk azok, akik már megkaptuk amire szükségünk van, de nem vesszük észre vakságunk miatt. Mást vártunk, vagy nem úgy ahogyan megkaptuk. Hasonlóan ahhoz a gyermekhez, aki vonatot akart, és helyette autót kapott és csalódásába jó messzire hajította az ajándékot.

Imakérésink megfogalmazása előtt emlékeztessünk önmagunkat arra, Isten minden imádságot meghallgat és úgy adja meg kéréseinket, ahogyan az legjobban a hasznunkat szolgálja. Isten iránti nyitott szívvel álljunk rá ígéreteire és meg fogjuk tapasztalni az imádság erejét! Így legyen! Ámen!

Olajcsemeték

„Zarándokének. Boldog mindenki, aki az Urat féli, és az ő útjain jár. Kezéd munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod. Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték. Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az Urat.” (Zsolt 128,1-4.)

Nem régiben felkeltette egy internetes cikk a figyelmemet, amelyet a gyermeknevelés költségeiről írtak. Összeszámolták, hogy 18 éves koráig egy átlag házaspár gyermekének felnevelésére körülbelül 25-30 millió forintot költ. Ebbe beleértendő az etetése, ruházkodása, lakhatása, egészségügyi, az oktatással kapcsolatos költségek, utazás és egyéb, például szabadidős tevékenységek költségei. Érdekes volt a cikk hangvétele, olyan kettősséget éreztem ki belőle. Direkt nem akart lebeszélni a gyermekvállalásról, de azért érzekel-

tette, hogy mennyi minden másra is költhetné a házaspár azt a 25-30 milliót. Például utazhatna belőle, jobb és szebb autót vehetne belőle, és még sok egyéb luxust engedhetne meg, ha nem a hálátlan gyermeknevelésre költené.

Már-már kezdtem kényelmetlenül érezni magam a bőrömben, miszerint milyen ostoba vagyok azzal, hogy gyerekeket vállaltam, és mennyivel okosabban is elkölthetném az a kb. 80 millió forintot, amit a négy gyermekem felnevelése fog felemészteni. Ebből a pénzből vehetnék egy olasz sportautót használtan, vagy egy németet újonnan. Egy tágas ingatlant szép panorámával. Körbeutazhatnám a földet. Mennyi mindenre költhetném! Már-már rákerestem az interneten, vajon egy Japán körút mennyibe kerülne, mikor felsírt legkisebb gyermekem, és egy pillanat alatt köddé váltak álmaim. Odasiettem a bölcsőhöz, kezembe vettem, hogy megnyugtassam, és ahogyan megnyugodva már elégedetten szendergett, újra ráeszméltem: nekem többet ér ez minden sportautónál, panorámás ingatlannál vagy egy japán körútnál. Ha választanom kell, inkább őt, a gyermekemet, illetve gyermekeimet választom.

Nekem sokat jelent az, amit a 128. zsoltár első négy verse fogalmaz meg. Gyermekeim olyanok az asztalom körül, mint az olajfacsemeték. Érdeemes az olajfáról tudni, hogy egy igazi túlélő. Jól tűri a szárazságot, vígan megél olyan területeken is, ahol egész nyáron nem esik az eső. Kibírja, ha letörnek az ágai, túléli, ha kivágják, sőt még azt is, ha kigyullad és tövig leég, mert a gyökere felső részéből új hajtások fakadnak. Az olajfacsemeték különböznek a felnőtt olajfáktól. Sokkal nagyobb odafigyelést igényelnek.

Az olajfa nagyon hosszú életű, egyes példányai az ezer éves kort is meghaladják. Viszonylag későn, tizenöt éves kora körül fordul termőre, ám ha egyszer felnőtt, akkor évszázadokig hasznot hoz: egy olajfás kert igazi többgenerációs befektetés. Az olívaolaj világszerte egyre kedveltebb ételkészítmény, mivel véd a szív- és érrendszeri megbetegedések ellen, rákellenes hatása is ismert, tehát méltán tölt be fontos szerepet a modern, egészségtudatos táplálkozásban. A bibliai időkben az olívaolaj egyáltalán nem luxuscikk volt, hanem a gabona és a bor mellett a harmadik legfontosabb ételkészítmény.

Tehát ehhez a növényhez, az olajfacsemetéhez hasonlíthatok gyermekeim. Azaz odafigyelést, törődést igényelnek, és ahogyan egy jó gazda fáradságot nem ismerve dolgozik ültetvényén, önmagát nem kímélve törődik növényeivel annak reményében, hogy majd meghozza termését és így a hasznot is, ugyanígy gyermekeiket odaadással, istenfélelmében nevelő szülő azzal a reménnyel teszi dolgát, hogy gyermekei felnőve egészséges gondolkodású, dolgozó felnőtté válnak, akik nemcsak a család, az idős szüleik gyönyörűségére lesznek, hanem a közösség számára is hasznos tagokká lesznek.

Így az a cikk, amit olvastam, egy fontos ténytet elfelejtett megemlíteni: hogy bár gyermekeim nevelése 80 millió forintot is felemészthetnek, de a 'haszon', amelyet gyermekeim jelentenek, pénzben ki sem fejezhetőek. Az a szeretet, amit kapok tőlük, és hiszem, kapni fogok a későbbiekben, megfizethetetlen. Az az életerő, amit és akit jelentenek, pótolhatatlan. A társadalom számára pedig nélkülözhetetlen.

A Biblia állítása kiállja az idők próbáját: „Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” (Zsolt 127,3.) Ma is igaz ez az állítás. Még akkor is, ha az elkényelmesedő, önmaga hasznát néző, önző társadalom más képet tart elénk. Állítom, hogy a következő generációk istenfélelemben történő nevelése a legjobb befektetés — mind anyagilag, mind érzelmileg, és minden egyéb téren. Biblikus családmódel, de valóban megélt biblikus módel, ellenáll a viharban, nem hullik szét. Adja az ÚR, hogy minél több biblikus családmódel jöjjön létre.

Eltékozolt jövő

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek — így szól az ÚR —: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.” (Jer 29,11-13.)

Immár beköszöntött a nyár. A diákok lassan a várva várt szünetet töltik. Az elmúlt hetekben ballagások sorát tartották meg vagy fogják megtartani, ahol a nyolcadikosok elköszöntek iskolájuktól, tanáraiktól, iskolatársaiktól. Tavaly a családukban is volt ballagó diák. A körzeti iskolából, ahol az elmúlt éveket töltötte, 11-en ballagtak el. Az egész ünnepségnek egy nehezen leírható hangulata volt. Az elhangzó versek, énekek, beszédek, az elmúlást, a vissza nem térő alkalmakat hirdette, szomorúan, sírósan, búsulósan. Megvallom, megdöbbentett a je-

lenség. Nem sikerült felidézni a saját ballagásomat — túlságosan megszépítette a néhány évtized távlatára. Valahogy mégis az az érzésem volt, hogy a tapasztalt szomorúság már túlzó, hol van az újdonság, a továbblépés izgalma, az újabb kalandok várása?

EI is határozta meg, az alkalom után megkérdezem az osztályfőnököt, aki melleleg szintén rokon, hogy jól éreztem a 11 diák mélabús szomorúságát? És ha igen, akkor mi van háttérben, mivel magyarázza tizenévesek letargiáját.

Elmondta, hogy a halmozottan hátrányos helyzetű térségben a fiatalok jövőképét sokban az otthon látott minta határozza meg. A céltalan, sokszor szó szerint semmittevő szülők gyermekei ugyanúgy céltalanok, dologtalanok lesznek. Egyetlen cél a bulizás, és honnan lesz rá pénz? Majd megszerzik. A „miből akarsz megélni?” kérdésre rendszerint gúnyos nevetés közepette jön a válasz, „majd elmegyünk közmunkára”. Az osztályfőnök elmondta, hogy nyolcadikosai gyakorlatilag eljátszották az utolsó esélyüket is. Nem vették komolyan a tanulást, ösztönözni nem lehetett őket, miért is akarna kilógni a sorból. Közülük alig néhányan mentek továbbtanulni, hogy legalább egy szakmát elsajátítsanak, de még így sem biztos, hogy kapnak majd munkát. Teljes a reménytelenség.

Azóta sokszor gondolkoztam ezen a ballagáson. Rossz volt látni és megtapasztalni, ahogyan egy kis létszámú osztály búcsúzik a gyerekkori álmaitól, feladva a továbblépés lehetőségét, belesimulva a környezet reményvesztett életébe. Megértettem a fájdalmas búcsút, amivel gyászolták a jövőjüket.

Most pedig hadd fogalmazzak meg néhány kérdést! Mit hagyunk örökségül a következő generációnak? Most nem anyagi örökségre gondoljunk. Van ennél fontosabb hagyaték! Milyen értékrendet képviselünk, mit sugároz az életünk? Reménytelenséget, csalódottságot, kiüresedett értékrendet, élvhajász életmódot? Milyen jövőképünk van? Csak a mának élünk, mindent elvéve, felélve? Mit látnak a gyermekeink, ha ránk néznek? Válaszaink gyermekeink jövőjét is meghatározza!

Jeremiás prófétán keresztül egy nagyon nehéz időszakban üzent Isten. Akkor hangoztak el ezek a szavak, amikor a nép száműzetésben élt idegen király, idegen hatalom, idegen nép körében. Szolgaságba hajtva, feltétlen engedelmességet és az uralkodó iránti engedelmességet megkövetelve. Kiszolgáltatott jelen és reménytelen jövőkép. Miben reménykedhet egy rabszolga, egy hazájából, otthonából elhurcolt nép?

De megszólal Isten, és világosság gyúl az emberi szívekben. Isten nem hagyta el őket! Terve van a néppel, terve van az emberrel. Az elhagyottal, a megalázottal, a reménytelen helyzetben lévővel. Isten nem mondott le róla, hanem reményteljes jövőt szán neki! De ehhez keresni kell Istent, segítségül hívni, állhatatosan imádkozni! *„Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.”* Azt hiszem, ma is aktuálisak ezek a szavak. Így van! Ámen!

Jézust bemutatni

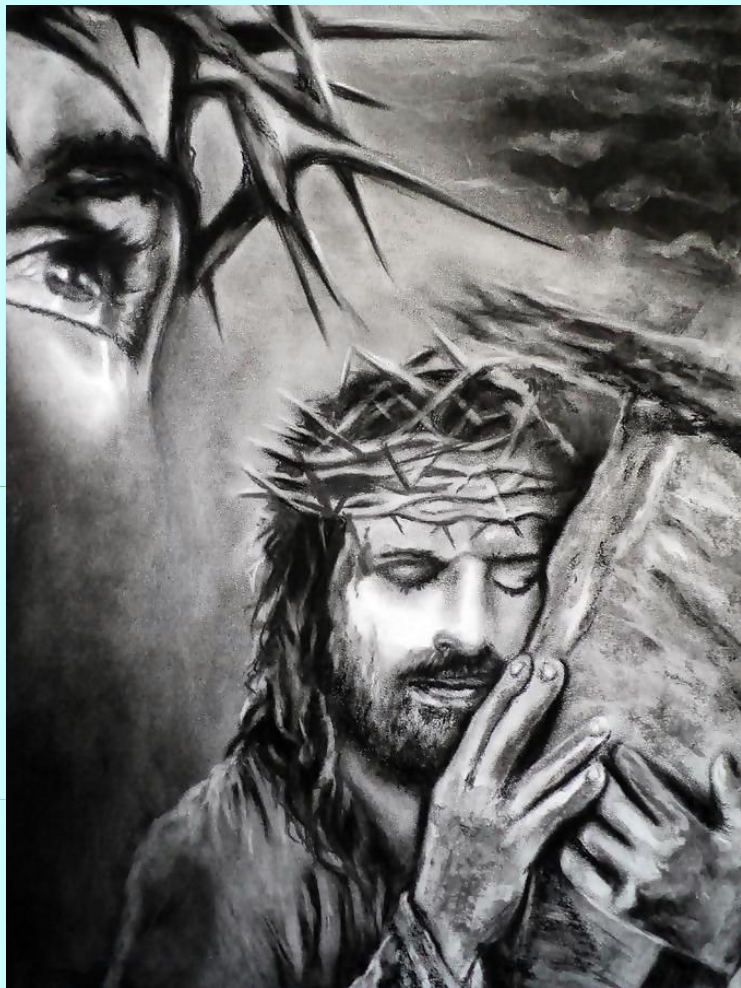
„Fülöp így szólt hozzá: »Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!« Jézus erre ezt mondta: »Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát?«” (Ján 14,8-9.)

Néhány napja nekem szegezték újra a kérdést, amelyet jó néhányszor hallottam már: „Hogyan bizonyítanád be, hogy Isten létezik?” Amíg fiatal hívő koromban erre a kérdésre nagy lendülettel kezdtem felsorolni a saját magam számára egyértelmű érveket, mára már tudom, hogy ezek mások számára — legfőképpen a kérdező számára —, sokszor semmit mondó bizonyítékok. Ezekben a beszélgetésekben, vitákban, hamar patt helyzet alakul ki, és maximum a vitakultúránk pallérozottságát érzük el, és csak ritkán sikerül meggyőzni a kérdezőt állításom igazáról.

Nem új keletű ez a kérdés. Jézus Krisztus idejében is voltak kötekedők, kétkedők, bizonytalanok, és voltak, akik mégis hittek. Újra és újra jelt követeltek Krisztustól, valami egyértelmű, számukra perdöntő bizonyítékot. Jézus viszont jól ismerte szívük legmélyebb zugait és nem teljesítette kérésüket. De akkor hogyan bizonyítsuk be Isten létezését? Sehogy! Nem tudom bebizonyítani Isten létezését, viszont be tudom mutatni Őt! Hogyan? Miképpen?

Tény, sokan vannak a keresztyének között is, akik számára Jézus Krisztus megfoghatatlan személy. Nem más ő, mint az az ember, aki tanított, csodát tett, élt, és feltámadt. Ez utóbbit inkább vallásos buzgalommal, mintsem meggyőződéssel állítják, mert nehezen hihető, hogy Jézus Krisztus ma is él. És

azért, hogy ne kerüljenek állandó ellentmondásba önmagukkal, inkább számúzik egy felfoghatatlan mennyei hazába Krisztust, és valójában nincs kapcsolatuk vele. Nincs személyes kapcsolat Krisztussal.

Nem csak a ma embere küzd ezzel a személytelen Krisztus képpel. A tanítványok, akik együtt vannak Jézussal, szintén megfogalmazzanak egy kérést, amit Fülöp tesz fel: *„Mutasd meg nekünk az Atyát és elég nekünk!”* Nem elégszítő!? Három éve együtt vannak, a nap 24 órájában a hét minden napján, és nem látott más, mint az ember Jézust. Jézus erre a kérésre egy döbbenetes kijelentést tesz: *„Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát?”*

Sokan keresik Istent, és nem fedezik fel, hogy valójában ott van a közelükben. Pedig Isten, kedves olvasóm, veled szenved, veled örül, veled küzd. Jézus Krisztus nélkül az Isten valóban csak fogalom, eszme, távoli, titokzatos, ismeretlen hatalmasság. Jézus Krisztusban viszont közel jött, lehajló, felemelő, megszólító, döntésre hívó.

Jézus Krisztusban Isten ölebe veszi a gyermekeket, kezét rájuk téve megáldja őket. Jézusban az Isten könyörül a parázna nőn, a bűnös emberen és megesik a szíve az özvegy édesanyján, és visszaadja gyermekét. Jézusban az

Isten észrevesz Téged is, ahogyan Zákeust a fán, és nálad akarja az éjszakát tölteni. Jézusban az Isten magához hív vakságodban és meg akar gyógyítani. Jézusban az Isten adni ad az éhező 5000-nek majd a 4000-nek is. Megmutatja a felebaráti szeretetet az irgalmas szamaritánus történetében.

Tény, hogy Isten Jézus személyében megszemélyesedve, kizár bennünket a közömbösségből és a csak elméleti szemlélődésből, és döntésre kényszerít. Arról az Istenről, aki valahol jó távol, az emberi elérhetőségen túl a mennyben volt, el lehet filozofálgatni, el lehet ábrándozni, felelőtlenül lehet beszélni — de az Isten, Aki Jézusban élém áll: döntésre kényszerít!

Döntenem kell Mellette, vagy Ellene, döntenem kell: hiszek-e Benne, vagy elvetem, leborulok-e Előtte, vagy kinevetem! Jézus mondja: *„De az Atya is, aki elküldött engem, bizonyosságot tett rólam.”* *„Aki engem látott, az Atyát látta!”* Szédületes kijelentések! Ilyet valóban vagy csak egy örült mondhat, vagy Isten! Hallva ezt a kijelentést vagy megmosolyogni lehet, azt, aki mondta — vagy imádni! Jézus Krisztus vagy örült, vagy az, akinek mondja magát. Én úgy döntöttem, hogy az, akinek mondja magát. Kedves Olvasó! Te, hogyan döntesz?

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére küldött levélben adják meg az ő e-mail címét, és a következő hónaptól eljuttatjuk arra a címre is hírlevelünket!

*Testvéri szeretettel:
„Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői*

Ökumenikus pünködsi vigíliát tartottak a MEÖT-ben

Budapest – Evangélikus, református, katolikus, pünködsi és baptista zenekarok örömmel tartottak vigíliát és taizéi istentiszteletet a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának székházában.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának (MEÖT) szervezésében az idei évben is ökumenikus közösségben ünnepelhetjük pünkösd ünnepét. A főleg egyetemistákat megszólító rendezvényen felekezetek zenekarai mutatkozhattak be egymásnak.

A rendezvényen Fischl Vilmos, a MEÖT főtitkárának köszöntőjét követően Steinbach József református püspök, a MEÖT elnöke mondott igehirdetést. A püspök Pál apostol igéje alapján a félelem nélküli, felvállalt keresztény életre biztatta a jelenlévőket. „A kereszténység győztes ügy” – fogalmazott a püspök. „Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét” (2Tim 1,7) – alapján a MEÖT elnök kiemelte, hogy az ember megpróbáltatások és kihívások mellett ajándékot is kapott, méghozzá az Istentől származó erőt, a megváltó és kegyelemből áradó szeretetet és a reális józanság lehetőségét. „Nem önmagunkért, hanem másokért élünk” – mondta Steinbach József, hozzátéve, hogy ahhoz azonban, hogy teljes életünk legyen testünkre és lelkünkre is oda kell figyelnünk. A MEÖT elnöke imádságában az üldözött keresztényekért is fohászkodott, valamint azért, hogy a jólétben élő társadalmak fedezzék fel önnön feladatukat.

A pünködsi zenés vigílián a jelenlévők először a református felekezet zenekarát hallgathatták meg. Horváth Dániel, a Budai Református Gyülekezet lelkipásztora Nagy Henriettával és Illés Apróddal alkotott triót. A református zenekar akusztikus hangszerezésű előadással örvendeztette meg a közönséget.

Őket a pünködsi egyház Országos Ifjúsági Missziója követte, akik dicsőítő énekekkel szolgáltak.

Az evangélikus egyházat a budapesti Mandák Mária Evangélikus Diákokthoz volt és jelenlegi diákjaiból alakult zenekara, a Mandák Band képviselte. Mint mondták magukról: „Dicsőítő zenekarként igyekeznek úgy szolgálni, hogy a hangszerek segítségével – hol komolyabb, hol lazább hangvételtben – átélhessék a zenélés ajándékát, és ezzel felszabadítsák a közönséget, gyülekezetet az Istennel és egymással való közösség megélésére.”

A Budapesti Baptista Ifiistentisztelet, azaz a Budapesti dicsőítő csapataiból összeálló fiatal baptista zenekar ebben a formában most játszott először együtt.

A katolikus közösséget a Műegyetemi Katolikus Közösség zenekara képviselte. Mint fogalmaztak: „A közösség alkalmain való zenélésük azt célozza meg, hogy a zene által egyre jobban befogadják a szívükbe és az életükbe Istent.”

Az est háziasszonya Szeli Noémi Szélrózsa koordinátor, a Gyülekezeti és Missziói Osztály munkatársa volt.

Az ökumenikus pünködsi vigília Bence Áron evangélikus lelkész vezetésével taizéi istentisztelettel zárult.

Forrás: Galambos Ádám (<http://evangelikus.hu/meot-2017-punkosd>)